

на убилъ, ама билъ предизвиканъ... А току до него другъ, по чието измжчено лице приблѣсватъ зари отъ кандилото, — Павелъ чу!...

Ах-х-хъ! Като... като мушнахъ ножа... и кръвта плисна... извадихъ ножа и още веднажъ... И тъй ми олекна...

Още този не свършилъ, чуватъ се откъслечни, недошепени думи за болка отъ извършеното, за радостъ отъ отмъщението; за затаена мжстъ по непостигнато желание...

Тукъ нѣкой скърца съ жби, като че е въ ада; други вика, като че нѣкой го гони; трети хърка като че го колятъ... Килията прилича на адъ.

Павелъ слуша това гъмжило около него и струва му се, че това е сънь... Само на сънь може човѣкъ да види такава кошмарна нощъ...